

Een dichte deur

‘Maya!’

De stem van Maya’s moeder klinkt nu heel hard en een beetje boos.

‘Als ik je nog *eenmaal* moet roepen, kom ik je kamer in!’, dreigt haar moeder.

Maya doet de deur van haar kamer gauw open.

‘Ik kom al’, zegt ze. ‘Wat is er?’

Haar moeder staat met de wc-kalender in haar hand.

‘Je hebt je naam nog niet op de kalender gezet’, zegt ze.

Maya zucht.

‘Nee, en dat ga ik niet doen ook’, antwoordt ze nijdig. ‘Ik vind het stom, dat heb ik al gezegd. Niemand heeft er iets mee te maken.’

‘Ik wel’, vindt haar moeder. ‘Ik moet op jouw gezondheid letten. En zo kan ik zien of je *regelmatig* ongesteld bent. Dat vind ik belangrijk. Mijn moeder deed dat ook zo.’

‘Ik doe het toch niet’, zegt Maya. ‘Ik wil niet dat iedereen op de wc-kalender kan zien wanneer ik ongesteld ben. Dat is privé.’

Maya's moeder kijkt haar dochter verdrietig aan. Als we in India gebleven waren, dan was ze niet zo brutaal geweest, denkt ze.

Maar, ja, ze zijn niet in India.

'Nou, dan zet je niet je naam op de kalender', stelt ze voor. 'Maar dan *kruis* je de goede datum *aan*.'

'Wat bedoel je?', vraagt Maya.

'Nou gewoon, jij zet bijvoorbeeld een rood *kruisje* bij 21 maart. Dan weet ik dat jij op 21 maart ongesteld bent geworden. En, eh ...'

Maya's moeder begint wat blijer te kijken en vervolgt:

'En dan kruist Sita haar data aan met blauw en ...'

Maar Maya onderbreekt haar moeder.

'Ik doe niet mee', zegt ze half huilend. 'En Sita wil het ook niet.'

Ze loopt haar kamer in en slaat de deur met een klap dicht.

Maya's moeder kijkt verbaasd naar de dichte deur.

Ze hoort haar dochter snikken.

Nou, zo erg is het toch niet, denkt ze.

Maar de snikkende Maya vindt het wel erg.

Voorals omdat ze haar naam helemaal niet op de kalender kán zetten.

Wat erg

‘Sita, het is mis’, appt Maya.

‘Weet je het zeker?’, appt haar zus terug. ‘Heb je de test al gedaan?’

‘Nee, durf niet’, antwoordt Maya.

‘Ik kom eraan’, appt Sita. ‘Ben zo bij je.’

Een half uur later zitten ze samen in Maya’s kamer. Ze staren naar het staafje van de zwangerschapstest.

‘Zie jij al wat?’, vraagt Maya.

Sita schudt haar hoofd.

‘Het duurt een paar minuten’, zegt ze.

Maya knikt.

Ze heeft net een beetje urine op de teststaaf gedruppeld.

‘Misschien is het niet goed gegaan’, zegt Maya. ‘Het moesten 4 druppels zijn, maar mijn hand trilde.’

Sita bekijkt de bijsluiter.

‘Eh ...’, zegt ze. ‘Er staat hier dat deze *methode* alleen betrouwbaar is als je heel nauwkeurig werkt.’

‘Ja’, zucht Maya. ‘Misschien ben ik *onnauwkeurig* geweest. Kan.’

‘Maar nu zie ik wel iets’, zegt Sita. ‘Een beetje vaag. Jij?’

‘Mijn ogen tranen’, antwoordt Maya. ‘Ik kan die teststaaf *amper* zien.’

Sita schiet van de zenuwen in de lach.

‘Eén *horizontaal* blauw streepje’, zegt ze. ‘Dat is goed!’

‘Weet je het zeker?’, vraagt Maya. ‘Ik zie twee streepjes.’

‘O, ja’, zegt Sita zachtjes. ‘Dat zie ik nu ook.’

Ze slaat haar armen om haar jongere zusje heen.

‘Wat erg’, fluistert ze tegen haar.

Pillen

Maya kan niet slapen.

Ze ligt maar te draaien en te draaien in haar bed.

‘Wat moet ik doen?’, heeft ze aan haar zus gevraagd.

‘Ik denk dat je het aan mama moet vertellen’,

zei Sita. ‘En aan Clint natuurlijk. Hij is hier net zo verantwoordelijk voor als jij.’

Dat moest Maya even *verwerken*.

‘Vind je?’, had ze toen gevraagd. ‘Vind je het niet meer mijn probleem dan zijn probleem?’

‘Nee’, zei Sita. ‘Maar het *voordeel* voor hem is, dat hij voor dit probleem kan weglopen. Jij niet.’

Maya had haar zus aangekeken met tranen in haar ogen.

‘En als hij dat doet, dan weet je meteen dat hij niet deugt’, zei Sita ook nog.

Het was allemaal niet wat Maya wilde horen.

Maar ze wist dat Sita gelijk had.

Sita ..., haar verstandige zus.

Al vanaf dat Maya een klein meisje was, is Sita haar grote steun.

Hun moeder lag vaak hele dagen op bed, na de dood van hun vader, in India.
Sita zorgde dan zo'n beetje voor de kleine Maya. Samen met de kindermisjes die er waren. Want het was een luxe leven, daar in India. Ze woonden in een groot huis, met een enorme tuin en een heleboel bedienden.
'Het was zo leuk', zegt Sita vaak. 'Je noemde mij ammi, dat is mama in ons dialect. Ik was pas tien, maar ik voelde me toch een soort moeder. Andere meisjes speelden met poppen, maar ik had jou.'

Maya kan zich die tijd niet goed meer herinneren. Een jaar na de dood van haar vader gingen ze naar Nederland. Het land waar hij zelf vandaan kwam. Het was de wens van hun vader geweest.
'Ik wil dat jullie naar Nederland gaan, als ik er niet meer ben', had hij gezegd. 'Ik wil graag dat Sita en Maya opgroeien in de Nederlandse cultuur.'
Hun moeder had het beloofd. Maar eigenlijk was zij veel liever in haar eigen land gebleven.

En nu ligt Maya te denken aan wat Sita heeft gezegd. Ze probeert rustig te blijven en de mogelijkheden *na te gaan*.
'Misschien klopt de uitslag van de test niet', zei Sita. 'Over een week doen we het nog een keer. Maar in de tussentijd moet je goed nadenken. Een abortus of niet, dat is de belangrijkste beslissing. Want als je een abortus wil, dan moet het snel gebeuren.'

Maya had geknikt.
Ze vertrouwt haar zus altijd met alles.
Nu helemaal.
Sita doet een opleiding voor verpleegkundige en
loopt stage in een ziekenhuis.

Ze hadden samen gegoogeld op 'abortus'.
Als de zwangerschap nog niet zo ver is, is de
abortuspil het makkelijkst, stond er.
Maar toen ze verder lazen, bleek het toch niet zo
makkelijk te zijn.
Het klinkt zo eenvoudig: een abortuspil.
Maar het is niet één pil; het zijn *meerdere* pillen.
Pillen die *tot* heftige pijn kunnen *leiden*, stond er.

En daarbij blijken die pillen niet makkelijk te koop
te zijn.
Je moet ervoor naar een speciale kliniek. Als je
minderjarig bent, moet je moeder of vader mee.
'Een zus telt dus niet?', zei Maya teleurgesteld.

Maya draait zich weer om in bed.
Een abortus is toch het beste, denkt ze.
Dan kan ik gewoon doorgaan met mijn leven.

Dan pakt ze haar telefoon en appt Clint: Moet je
spreken.